

KOMISJA DOKTRYNY WIARY
KANADYJSKIEJ KONFERENCJI BISKUPÓW KATOLICKICH

Posługa duszpasterska wobec młodych o skłonnościach do osób tej samej płci*

Pastoral Ministry to Young People with Same-Sex Attraction

NASZE UZASADNIENIE PISMA

1. Jako biskupi, chcemy zająć się potrzebami duszpasterskimi młodzieży dorastającej i ludzi młodych, którzy poszukują swej tożsamości seksualnej lub doświadczają skłonności do osób tej samej płci. Jesteśmy zatroskani o duchowe dobro wszystkich osób i każdej z nich chcemy pomóc w realizacji wezwania „do pełni życia chrześcijańskiego oraz doskonałej miłości”¹. Przekonani, że „tylko to, co prawdziwe, może być w ostatecznym rachunku także pastoralne”² proponujemy – oprócz ogólnych zasad i wytycznych duszpasterskich – te wskazania wszystkim katolikom, duszpasterzom, rodzicom i wychowawcom, jak również także samym ludziom młodym.

2. W tym dokumencie wyrażenie: „człowiek ze skłonnością do osób tej samej płci” odnosi się do kogoś, kto odczuwa erotyczną i emocjonalną skłonność, która jest zarazem dominującą, a nie tylko epizodyczną, jest pociąganiem seksualnym ku osobom tej samej płci, czy to „z”, czy to „bez” relacji seksualnych. Terminy:

* Tytuł oryginału: Episcopal Commission for Doctrine of the Canadian Conference of Catholic Bishops, *Pastoral Ministry to Young People with Same-Sex Attraction*. Występujące w tytule określenie: «*same-sex attraction*» (w skrócie jako SSA lub jako jednostka diagnostyczna SSAD – «*same-sex attraction disorder*») będzie tłumaczone na język polski jako: «skłonność do osób tej samej płci» (przypis tłum.).

¹ Sobór Watykański II, Konstytucja dogmatyczna o Kościele *Lumen gentium* (1964), nr 40.

² Kongregacja Doktryny Wiary, *List do biskupów Kościoła katolickiego o duszpasterstwie osób homoseksualnych* (1986), nr 15. Ten ważny dokument Magisterium zawiera istotne wskazania nauczania Kościoła katolickiego na ten temat.

„gay” i „lesbijka” – nie są używane w oficjalnym nauczaniu i dokumentach Kościoła na definiowanie tychże osób. Jednakże słowa te są tak powszechnymi terminami we współczesnej mowie, że wiele osób używa ich, opisując tę rzeczywistość. Słowa te nie opisują jednak *osób* w całej ich pełni i bogactwie, tak jak to rozpoznaje i respektuje Kościół w każdym mężczyźnie i w każdej kobiecie. Przeciwnie zaś określenia – „gay” i „lesbijka” – są często kulturowymi definicjami ludzi i ruchów, uważających czyny i zachowania homoseksualne za moralnie dobre.

List ten nie jest także głosem skierowanym bezpośrednio do toczącej się debaty na temat pochodzenia i przyczyn homoseksualizmu lub skłonności do osób tej samej płci. *Katechizm Kościoła Katolickiego* stwierdza, że „jego psychiczna geneza pozostaje w dużej części niewyjaśniona”³.

I. ZASADY OGÓLNE

Ludzka godność wszystkich osób

3. Z punktu widzenia Kościoła, każda osoba ludzka jest jedynym i niezastąpionym darem stworzonym przez kochającego nas Boga i wezwanym do tego, aby być Jego synem lub córką. Każda osoba ludzka – stworzona na Boży obraz i podobieństwo oraz odkupiona przez Krew Chrystusa – posiada swą wewnętrzną godność, która musi być zawsze respektowana. *Katechizm Kościoła Katolickiego* stwierdza, że osoby ze skłonnościami homoseksualnymi „powinno się traktować [...] z szacunkiem, współczuciem i delikatnością. Powinno się unikać wobec nich jakichkolwiek oznak niesłusznej dyskryminacji. Osoby te są wezwane do wypełnienia woli Bożej w swoim życiu”⁴. Napominamy wszystkich, którzy podejmują jakąkolwiek posługę w Kościele lub pracują w duszpasterskich grupach z młodymi ludźmi, do zachowania szczególnej ostrożności, aby nie utrwalać – niestety stale zbyt powszechnej wśród nas – niesprawiedliwości, nienawiści lub złośliwości czy to w mowie, czy w działaniu, skierowanej przeciwko osobom ze skłonnościami homoseksualnymi.

Pragniemy podkreślić, że pomimo iż tożsamość seksualna pomaga w usytuowaniu osoby jako niepowtarzalnej jednostki, to jednak człowieka „nie można zdefiniować w sposób adekwatny poprzez sprowadzenie go tylko do wymiarów seksualnych”⁵. Ludzie ze skłonnościami do osób tej samej płci są wprawdzie przede

³ *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 2357.

⁴ Tamże, nr 2358.

⁵ Kongregacja Doktryny Wiary, *List do biskupów Kościoła katolickiego o duszpasterstwie osób homoseksualnych* (1986), nr 16.

wszystkim osobami ludzkimi, naszymi braćmi i siostrami w Chrystusie. Z powodu ich wrodzonej godności, zasługują zawsze na nasz głęboki szacunek. Popierając go naśladujemy miłość Dobrego Pasterza do Jego owczarni.

Ludzka seksualność w planie Bożym

4. Domagając się zawsze szacunku i współczucia dla młodych ludzi ze skłonnością do osób tej samej płci, Kościół przyjmuje jednocześnie Boży plan w stosunku do ludzkiej seksualności. Nasza seksualność jest darem, który Bóg uznał za „bardzo dobry”, kiedy stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo, kiedy „stworzył mężczyznę i niewiastę” (Rdz 1,27). Komplementarność mężczyzny i kobiety jest nieodłączna od zamysłu stworzenia.

Ludzka seksualność przynależy do stwórczego planu Boga jako potężny znak Jego samoofiarującej się miłości. Jak napisał błogosławiony Jan Paweł II: „Bóg jest miłością i w samym sobie przeżywa tajemnicę osobowej komunii miłości. Stwarzając człowieka na swój obraz i nieustannie podtrzymując go w istnieniu, Bóg wpisuje w człowieczeństwo mężczyzny i kobiety powołanie, a więc zdolność i odpowiedzialność za miłość i wspólnotę. Miłość jest zatem podstawowym i wrodzonym powołaniem każdej istoty ludzkiej [...]. W następstwie tego płciowość [...] nie jest bynajmniej zjawiskiem czysto biologicznym, lecz dotyczy samej wewnętrznej istoty osoby ludzkiej jako takiej”⁶.

Osoby ludzkie zatem, w ich seksualnym zróżnicowaniu i komplementarności, wyrażają to, co błogosławiony Jan Paweł II nazywa: „oblubieńczym znaczeniem ciała”. Znaczy to, że komplementarność męskości i kobiecości, która obejmuje zarówno ciało jak i ducha, objawia wezwanie skierowane do każdego człowieka, aby stać się darem dla drugiej osoby. Ta podstawowa prawda jest fundamentem eklezjalnego rozumienia seksualności.

5. Relacje seksualne przynależą zaś wewnętrznie do przymierza małżeńskiego pomiędzy mężczyzną i kobietą, gdyż jedynie wewnątrz tego przymierza mogą być osiągnięte dwa nierozdzielne cele małżeństwa: pogłębianie wzajemnej miłości pomiędzy małżonkami oraz zrodzenie i wychowanie potomstwa⁷. Każdy akt płciowy dokonujący się poza tym małżeńskim przymierzem nie może wypełnić tej zamierzonej przez Stwórcę podwójnej celowości i dlatego jest moralnie zły.

Pismo Święte i Tradycja uczą, że relacje seksualne pomiędzy osobami tej samej płci nie są zgodne z pierwotną wolą Boga wyrażoną w zamysle stworze-

⁶ Jan Paweł II, *Familiaris consortio* (1981), nr 11.

⁷ *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 2363; Papieska Rada ds. Rodziny, *Ludzka płciowość: prawda i znaczenie ludzkiej seksualności. Wskazania dla wychowania w rodzinie* (1995), nr 14.

nia⁸. Z tej też racji Kościół stale naucza, że akty homoseksualne nie mogą być nigdy zaakceptowane⁹.

Rozróżnienie inklinacji od czynów

6. W swoim nauczaniu Kościół nigdy nie potępia człowieka ze skłonnością do osób tej samej płci. Z wielką ostrożnością rozróżnia zawsze pomiędzy inklinacjami lub uczuciami jednostki (niektóre z nich są przejściowe i/lub sytuacyjne, a inne z kolei są głęboko osadzone lub stałe) a konkretnymi czynami. Podczas gdy akty homoseksualne są zawsze obiektywnie złe, to inklinacje ku osobom tej samej płci nie są ani same w sobie grzeszne, ani też nie są wadą moralną. Ze względu na to, że skłonność do osób tej samej płci nie jest wybrana przez człowieka w sposób wolny, tym samym nie zaciąga się z racji jej posiadania osobistej winy moralnej. Niemniej jednak w momencie, w którym następuje ukierunkowanie się na aktywność płciową, inklinacja ta staje się „obiektywnie nieuporządkowaną”¹⁰. Nie oznacza to jednak, że osoba jako całość jest w jakiś sposób zdefektowana czy „źle uczyniona” lub że on czy ona w pewien sposób zostali odrzuceni przez Boga. Skłonność do aktów homoseksualnych w żaden sposób nie pomniejsza pełni ludzkiej godności czy też wewnętrznej wartości osoby. Dla wielu młodych ludzi skłonność do osób tej samej płci stanowi poważną próbę, dlatego zasługują na to, aby zostali otoczeni pełną miłości i mądrości troską swych pasterzy.

Umacniać czystość

7. Odkąd czystość jest pojmowana jako jedna z możliwych dróg miłowania, sprawia to, że jest rozumiana jako coś więcej niż tylko unikanie grzechu. Jako postać miłości może ona wzrastać w nieskończoność. Człowiek stając się czystym podlega prawu wzrostu i prawu rozwoju, które domagają się nie tylko samokontroli, ale także wytrwałości. Obecny przez Ducha Świętego w duszy człowieka ochrzczonego Trójjedyny Bóg staje się fundamentem życia chrześcijańskiego. Ten sam Duch zapewnia nas, że życie w czystości jest możliwe dla każdego i że może stać się źródłem wielkiej radości¹¹.

Młodzież i młode osoby dorosłe potrzebują pouczenia słowem i przykładem, że cnota czystości oznacza „osiągniętą integrację płciowości w osobie, a w kon-

⁸ Dla przykładu niektóre teksty biblijne: Rdz 18,20-19,25; Kpł 18,22; 20,13; Rz 1,24-28; 1Kor 6,9-10.

⁹ *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 2337.

¹⁰ Tamże, nr 2358.

¹¹ Por. CCCB Episcopal Commission for Doctrine's, *Pastoral Letter to Young People on Chastity* (2011). Jest on dostępny na stronie: cccb.ca. Drukowane egzemplarze mogą być zamawiane na: cccbpublications.ca.

sekwencji wewnętrznej jedność człowieka w jego bycie cielesnym i duchowym”¹². Jedynie poprzez ukierunkowaną na Chrystusa miłość chrześcijanie mogą być w pełni nasytzeni we wszystkich aspektach swego życia, włączając w to i stopniową integrację ich seksualności. W tej podróży, która staje się życiowym wyzwaniem, jedynie Miłość większa może uzdrowić miłość mniejszą.

Poprzez swoje ofiarne i czyste życie Chrystus porzucił wszystko, aby dać nam wszystkim przykład do naśladowania, jak żyć naszą seksualnością: czy to jako osoba żyjąca samotnie, czy to żyjąc w małżeństwie. Dla każdego bowiem czystość oznacza integrację swoich myśli, uczuć i działań w sferze seksualnej, aby mógł się w nich objawić porządek moralny. Czystość uczy sposobu samodoskonalenia się i jest „duchową energią, która uwalnia miłość z egoizmu i agresywności”¹³. Czystość sprawia, że staje się możliwym ofiarowanie siebie drugiemu, które jest warunkiem wstępnym dla szczerzej miłości i prawdziwego samospełnienia się.

8. Wszyscy młodzi ludzie, czy to doświadczający, czy też nie, inklinacji do osób tej samej płci, powinni dążyć do zrozumienia i „uczynienia swoją” ich seksualnej tożsamości. Dojrzewanie ludzkiej wolności, które może zostać obciążone licznymi przeszkodami, jest procesem stopniowym i długotrwałym. Wśród tych przeszkód wspomnieć należy: presję mediów (szczególnie w Internecie), rozszerzający się relatywizm moralny i propagowany przez zsekularyzowane społeczeństwo hedonizm.

Dla młodych ludzi doświadczających skłonności do osób tej samej płci, dla których małżeństwo nie jest możliwą opcją, wybór życia w czystości rozumianej jako wartość pozytywna, staje się wielkim wyzwaniem. Musimy dodawać im odwagi do podejmowania życia w czystości i samotności na wzór uczniów Chrystusa, którzy wchodząc na Jego drogę, poświęcali się całkowicie dla chwały życia wiecznego. Wspaniałomyślna odpowiedź na wezwanie do czystości zawiera w sobie i cierpienie, i trudności, ale Chrystus zaprasza nas abyśmy nasz ciężar przerzucili na Niego: „Przyjdźcie do mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię. [...] Albowiem słodkie jest moje jarzmo i moje brzemie lekkie” (Mt 11,28.30). Wielu chrześcijan na przestrzeni wieków przekonało się już, że przyjaźń i troska Chrystusa przynosi wewnętrzne uzdrowienie i pokój oraz uzdalnia do przynoszenia owoców za życie Jego Ciała, czyli Kościoła (por. Kol 1,24).

Osoba o inklinacjach homoseksualnych nie jest wezwana do życia „bez miłości”, ale do życia „w miłości” i łasce Jezusa Chrystusa. On sam wypełnia nasze człowieczeństwo i przedstawia je Ojcu. Takie życie pociąga za sobą elementy

¹² *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 2337.

¹³ *Papieska Rada ds. Rodziny, Ludzka płciowość: prawda i znaczenie ludzkiej seksualności. Wskazania dla wychowania w rodzinie* (1995), nr 16.

poświęcenia siebie Bogu jak i ofiarowania siebie bliźnim, tym samym znamionują one prawdziwą miłość do Boga i równocześnie do naszych braci i sióstr.

II. ZALECENIA PASTORALNE

9. Cała chrześcijańska wspólnota jest wezwana do prowadzenia jej młodych członków, doświadczających skłonności w osób tej samej płci, w podążaniu ku pełni ludzkiej dojrzałości. Proponujemy te refleksje i wskazówki wszystkim katolikom, ale w szczególności kapłanom, asystentom pastoralnym, rodzicom i wychowawcom, którzy chcą pomóc młodym ludziom w obliczu napotykanym przez nich trudności w tym względzie.

Do wspólnoty katolickiej

10. Pragniemy przede wszystkim podziękować za obecność w naszym gronie wielu wielkodusznych mężczyzn i kobiet o skłonności do osób samej płci, którzy składają prawdziwe świadectwo Ewangelii przez swą szlachetność i dobroczynność. W tym samym czasie, gdy próbujemy rozeznaczyć doświadczenia osób o skłonnościach do tej samej płci i częste zamieszanie, jakie to kwestia wprowadza w ich życie, trzeba pamiętać, że wspólnota katolicka ma także obowiązek odpowiedzialnego świadectwa w ukazywaniu pełnej prawdy dotyczącej ludzkiej seksualności. Musimy przeciwstawiać się fałszywym ideom pseudowolności promowanym przez zsekularyzowane społeczeństwo, ideom, które mogą dezorientować i zranić naszą młodzież. Bardziej niż kiedykolwiek nauczanie Kościoła na temat prowadzącego do prawdziwej wolności piękna ludzkiej seksualności, potrzebuje, aby nim żyć i aby je w przekonujący sposób przekazywać.

Moralny i duchowy relatywizm naszego społeczeństwa może wiedzieć dziwnym, nieosiągalnym czy wręcz nietolerancyjnym nauczanie Kościoła na temat homoseksualizmu, ale dotyczy to i całości nauczania na temat ludzkiej seksualności. Gdy człowiek odrzuci opartą na obiektywnej prawdzie podstawę moralnego osądu, wtedy rodzi się w jego życiu zamieszanie. Zbyt często pada się dzisiaj ofiarą kłamstwa dotyczącego znaczenia prawdziwej wolności i możliwości autentycznego samowrażenia się. Prawdziwa chrześcijańska wolność nie jest akceptacją czyichś pragnień, aby robić, co się chce, ale jest w pierwszym rzędzie akceptacją prawdy, która czyni nas wolnymi (por. J 8,32).

11. Towarzysząc młodym ludziom o skłonnościach do osób tej samej płci koniecznym jest w pierwszym rzędzie uświadomienie sobie ogromnej presji, której stają się podmiotem: niesprawiedliwa dyskryminacja, poczucie niezrozumienia, izolacji i ignorancji dotyczącej ich szczególnej sytuacji. Ubolewamy nad tymi wszystkimi zachowaniami i procesami.

Hedonizm i obsesja pościgu za przyjemnością połączona z niepohamowanym konsumizmem (dla którego zasadą jest „tak dużo, jak to tylko możliwe i tak szybko, jak to tylko możliwe”) charakteryzują mentalność współczesnego zachodniego społeczeństwa. To młodzi ludzie są celem tej szczególnej formy uwiedzenia. Dokonuje się ono bardzo często za pomocą mediów zachęcających do podejmowania relacji seksualnych, które są pojmowane jako kolejny produkt konsumpcyjny, jako towar, zwykła „rzecz”, którą można kupić i sprzedać¹⁴. Aby pomóc młodym ludziom w przewyciężeniu tego zamieszania, sami musimy być jeszcze bardziej dojrzałi w sposobie przeżywania naszej wiary i głębokiego zakorzenienia się w przyjaźni z Chrystusem (por. J 15,15), przyjaźni, która uzdalnia nas do rozróżnienia pomiędzy prawdą a kłamstwem.

Katolicy powinni być wzorem w odnoszeniu się do osób z inklinacjami homoseksualnymi. Osoby te powinny być w pierwszej kolejności widziane jako istoty ludzkie stworzone przez Boga i godne należnego im szacunku. Nauczanie Kościoła podkreśla to nastawienie: „Należy ubolewać, że osoby homoseksualne były i wciąż są przedmiotem złośliwych określeń i aktów przemocy. Tego rodzaju zachowania, gdziekolwiek miałyby miejsce, zasługują na potępienie ze strony pasterzy Kościoła. Ujawniają brak szacunku dla drugich, godzących w podstawowe zasady, na których opiera się zdrowe współzycie obywatelskie. Osobista godność każdego człowieka zawsze winna być szanowana w słowach, w czynach i w ustawodawstwie”¹⁵.

Do kapłanów i asystentów pastoralnych

12. Katolicy rodzice potwierdzają niejednokrotnie, że ich pełne szacunku przyjęcie we wspólnocie parafialnej i delikatna wobec nich postawa jest dla nich szczególnie ważna w tym momencie, w którym zmagają się z ujawnieniem przez ich dziecko skłonności do osób tej samej płci. Ofiarowujcie im wasze pełne cierpliwości towarzyszenie oraz wspierajcie ich zmaganie się z trudnym zadaniem umacniania ich syna czy córki, który nie potrafi pogodzić się z skłonnością do osób tej samej płci i doświadcza być może pewnej izolacji czy potępiającego milczenia. Ostracyzm czy strach przed odrzuceniem lub nawet znienawidzeniem przyczyniają się nazbyt często do pojawienia się rozpaczki u tych młodych ludzi. Zachęcamy was, abyście byli czujni na ich rodziców, zmniejszając waszymi radami ich izolację i obawy.

Biskupi, jak również kapłani, diakoni i asystenci pastoralni, powinni na nowo wzbudzić czujność na potrzeby młodych ludzi ze skłonnościami do osób tej sa-

¹⁴ Por. Benedykt XVI, *Deus caritas est*, 5.

¹⁵ Kongregacja Doktryny Wiary, *List do biskupów Kościoła katolickiego o duszpasterstwie osób homoseksualnych* (1986), nr 10.

mej płci, których odnajdujemy przecież w naszych rodzinach, parafiach i wspólnotach. Dajcie im odczuć w naszych kościołach gościnność. Słuchajcie ich i ofiarujcie im miłość Chrystusa.

13. Poświęćcie też czas na sprawdzenie waszego własnego wewnętrznego nastawienia ku ludziom ze skłonnościami do osób tej samej płci. Z pomocą łaski Bożej pracujcie z wielkim zaangażowaniem nad usuwaniem tego wszystkiego, co mogłoby was powstrzymać przed ich serdecznym przyjęciem. Bądźcie świadomi, że wasz język oraz postawa mogą nawet nieświadomie zakomunikować treść, która nie będzie miała nic wspólnego z autentycznym nauczaniem Kościoła.

Nade wszystko przyjmijcie tych młodych ludzi, jeśli tylko szczerze dążą do życia zgodnego z nauczaniem Chrystusa, umacniajcie ich pełną i aktywną rolę w życiu parafialnym. Takie uczestnictwo zapewnia im rzetelne źródło wsparcia i pozwala na wzrost w praktykowaniu życia w czystości.

Prosimy, abyście promowali grupy wspierające życie w czystości, takie jak „Courage” dla osób ze skłonnościami do osób tej samej płci i „Encourage” dla rodzin zainteresowanych tematem pomocy swoim dzieciom. Tam, gdzie te grupy wsparcia już istnieją, dajcie im wasze pełne poparcie. A tam, gdzie jeszcze ich nie ma, zróbcie wszystko, aby je utworzyć zarówno na szczeblu parafialnym, jak i diecezjalnym.

Do Rodziców

14. Pragniemy wyrazić naszą duchową bliskość z wami – rodzicami dzieci – które odkryły w sobie skłonność do osób tej samej płci. Z pewnością może to być także czas i waszej próby, która wymaga od was wielkiej cierpliwości, samoopanowania, roztropności i wyrozumiałości. Pamiętajcie, że wasze dziecko bardziej niż kiedykolwiek potrzebuje was i całej waszej rodziny. Dzieci zawsze są darem – Bożym darem dla was. Cały czas starajcie się odpowiadać na ten dar z miłością i z zaufaniem Bożej Opatrzności. Kontynuujcie waszą gościnność dla nich w waszym rodzinnym domu i w waszej rodzinie. Naśladując Chrystusa, dodawajcie im odwagi do bycia wiernym życiu duchowemu oraz – co z pewnością będzie pomocne – szukajcie dla nich duchowego przewodnika w osobie kapłana lub kierownika duchowego.

15. Poradnictwo duchowe może być cennym narzędziem w zmaganiu się z problemami młodości i doświadczeniami kryzysu spowodowanego wzrostem świadomości o tendencjach homoseksualnych. Młodzi ludzie, szczególnie nastolatki, oraz młodzi mężczyźni, jeśli nie potrafią już dłużej wypierać lub ignorować głęboko osadzonej inklinacji ku osobom tej samej płci, mogą być nawet kuszeni do popełnienia samobójstwa. Każdy z nas musi być wrażliwym i gotowym do niesienia tym młodym ludziom nadziei i towarzyszenia im, aby przypadkiem rozpacz nie zaciemniła ich umysłu.

Upewnijcie się także, czy z młodymi ludźmi spotykają się tylko profesjonalni doradcy lub psychologowie oraz czy cechują się oni należną dojrzałością i ludzką, i duchową. Muszą oni być zobowiązani do respektowania chrześcijańskiej wizji osoby i ludzkiej seksualności, jak również do zachowania nauczania Kościoła na temat homoseksualizmu i czystości. Ich interwencje powinny pomóc waszemu dziecku w rozeznaniu skłonności seksualnej oraz prowadzić do głębszego zrozumienia tożsamości seksualnej i wrodzonej godności dziecka Bożego.

Do wychowawców

16. Rodzice mają zawsze pierwszoplanową moralną odpowiedzialność za wychowanie swoich synów i córek także w sprawach dotyczących ludzkiej seksualności. Jako nauczyciele, katecheci i wychowawcy możecie podjąć się tego odpowiedzialnego zadania, o ile działacie w imieniu rodziców i za ich zgodą.

W katechezie młodzieży imperatywem jest ukazanie silnego, ale i dobroczyńnego znaczenia natury ludzkiej seksualności i jej integralnej celowości. Należy dzisiaj w szczególny sposób popierać praktykowanie życia w czystości, gdyż społeczeństwo nazbyt często nie tylko nie pojmuje tej cnoty, ale i często nią gardzi. Uciekanie od trudnych pytań lub rozmywanie nauczania Kościoła jest zawsze niedźwiedzią przysługą. Takie postawy mogą zaprowadzić młodych ludzi do ciężkiego moralnego niebezpieczeństwa: „Sumienie moralne wymaga, aby w każdym przypadku być świadkami pełnej prawdy moralnej, której przeciwstawiają się zarówno akceptacja stosunków homoseksualnych, jak niesprawiedliwa dyskryminacja osób o skłonnościach homoseksualnych”¹⁶.

Prosimy was, abyście zachowali szczególną uwagę w prowadzeniu młodzieży i młodych ze skłonnościami do osób tej samej płci oraz abyście ustrzegli ich od dwóch specyficznych niebezpieczeństw. Po pierwsze, pomóżcie im zobaczyć siebie jako osoby z otrzymaną od Boga godnością, a nie tylko jako indywidua z seksualnymi inklinacjami czy pragnieniami. Po drugie, pomóżcie im uniknąć zaangażowania się w sprzeciwiającą się nauczaniu Kościoła „kulturę gejowską” z jej często agresywnym i niemoralnym stylem życia.

III. SŁOWA ZACHĘTY DO LUDZI MŁODYCH

17. Drodzy przyjaciele w Chrystusie: chcemy, abyście wiedzieli, że jesteśmy blisko tych z was, którzy zmagacie się ze skłonnościami do osób tej samej płci lub z inklinacjami homoseksualnymi. Nie przestajemy „za was się modlić i pro-

¹⁶ Kongregacja Doktryny Wiary, *Uwagi dotyczące projektów legalizacji związków między osobami homoseksualnymi* (2003), nr 5.

sić [Boga], abyście – przez całą mądrość i duchowe zrozumienie – doszli do pełnego poznania Jego woli” (Kol 1,9). Proponujemy wam te oto praktyczne wskazania, które są osadzone na nauczaniu Chrystusa i mądrości Kościoła. Nade wszystko jednak prosimy, abyście zatrzymali głęboko w waszych sercach prawdę, że bycie chrześcijaninem, to życie w relacji z Jezusem Chrystusem, który każdemu życiu nadaje ostateczne znaczenie i decydujące ukierunkowanie.

Zaakceptujcie, że Bóg was kocha

18. Nawet jeśli macie wątpliwości lub jesteście zakłopotani uczuciami samoodrzucenia, pamiętajcie, że jesteście dziećmi Boga ogarniętymi Jego czułą miłością. Zostaliście wybrani już przed założeniem świata, abyście „byli święci i nieskalani przed Jego obliczem” i zostaliście Bogu przeznaczeni „jak przybrani synowie przez Jezusa Chrystusa” (por. Ef 1,4-5).

„Nieustannie się módlcie” (1Tes 5,17)

19. Rozwijajcie waszą osobistą relację z Bogiem poprzez podtrzymywanie ducha modlitwy. Bóg mówi, słucha i odpowiada. Sam Jezus był wysłuchiwany i umacniany na modlitwie przez swego Ojca. Ewangelia uczy nas, że kiedy Jezus był wystawiony na próbę, usuwał się na miejsce osobne, aby się modlić (por. Mt 4,1nn, Mt 17,1nn). To wtedy właśnie poprzez dialog ze swoim Ojcem otrzymywał siły do wypełnienia Jego woli.

Modląc się, zwracamy się ku Bogu, a przez Niego ku naszym bliźnim. Modlitwa staje się nadzieją w podejmowaniu kolejnych działań. Zatrzymajcie Chrystusa jako stałego Towarzysza waszej drogi. Towarzysza, z którym można porozmawiać na temat każdego życiowego kroku. Pozostawcie w sobie miejsce, w którym będziecie mogli usłyszeć Jego wzywający do pójścia za Nim szept. Pozwólcie Jego słowu kształtować drogę waszej wzrastającej świętości.

Modlitwa do Błogosławionej Dziewicy Maryi, która jest „naszym życiem, naszą słodyczą i naszą nadzieją” jest środkiem szczególnie pomocnym dla tych, którzy borykają się ze skłonnością do osób tej samej płci, ale i noszą w sobie żarliwe pragnienie łaski życia w czystości. Maryja uczy nas, że czystość nie jest życiem „bez miłości”, ale życiem w miłości pełnej, życiem w miłości przynoszącej owoce.

„Czuwajcie!” (1P 5,8)

20. Ponieważ czystość jest nie tylko wędrówką, ale także walką, strzeżcie się pożądlivosti, która będzie się stale pojawiać. Rzetelnie oceniacie własne słabości i unikajcie okoliczności, które mogłyby was prowadzić do upadku. Kiedy używacie Internetu, miejcie się na baczności przed pornografią, jak również

przed pewnymi *czatroomami* i portalami społecznościowymi, które mogą promować niemoralny styl życia. Czystość jest wyzwaniem, ale z pomocą łaski Bożej, zdobędziecie siły do przewyciężenia pokusy.

Często korzystajcie z sakramentów

21. Sakramenty – jako widzialne i skutecznie działające w naszym życiu znaki łaski Bożej – są darami, które czynią nas ludźmi świętymi. Życie skoncentrowane na Eucharystii podtrzymuje i daje wzrost naszej bliskości z Jezusem, pomaga oddzielić nas od grzechu i poświęcić się w życiu na służbę naszym braciom i siostram.

Kiedy potkniecie się na waszej drodze, Pan jest z wami. Nigdy nie poddawajcie się zniechęceniu, ale wracajcie często do Pana, prosząc Go o przebaczenie. Wzrastanie w świętości jest drogą długą i trudną. Ponieważ wszyscy jesteśmy grzesznikami, Bóg stale wzywa nas do nawrócenia, kiedy tylko ulegamy naszej słabości bądź popełniamy grzech,. Bóg zawsze ofiaruje nam swoją łaskę, szczególnie zaś czyni to w najtrudniejszych momentach naszego życia. Wyznawajcie zatem swoje grzechy z sercem skruszonym i z postanowieniem, że nie popełnicie ich więcej. Spróbujcie znaleźć stałego spowiednika lub kierownika duchowego, z którym będziecie mogli szczerze przedyskutować wasze trudności i w ten sposób otrzymać pomoc w ich przewyciężeniu.

Przez sakrament pokuty, Pan mówi do każdego chrześcijanina: „Idź i od tej godziny już nie grzesz” (J 8,11). W przebaczeniu doświadczycie radości pochodzącej od Boga, „który jest bogaty w miłosierdzie” (Ef 2,4).

Kultywujcie czyste przyjaźnie

22. Przyjaźń jest drogocennym Bożym darem, jest niezbędnym dla każdego człowieka sposobem miłowania. „Przyjaźń rozwijana między osobami tej samej płci bądź różnych płci stanowi wielkie dobro dla wszystkich. Prowadzi do wspólnoty duchowej”¹⁷. Trzeba jednak pamiętać, że połączenie przyjaźni z seksualną ekspresją, niszczy jej pierwotne znaczenie. Zachęcamy was zatem, abyście rozwijali cnotliwe i prawdziwie czyste przyjaźnie i niekoniecznie tylko z osobami tej samej płci. Prawdziwa przyjaźń zwiększa waszą zdolność do życia w czystości, podczas gdy życie w izolacji, strachu, czy zgorzknieniu zawsze osłabia zdrowe i święte życie.

¹⁷ *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 2347.

Konkluzja

23. Jako pasterze otrzymaliśmy od samego Chrystusa mandat, aby – każdej bez wyjątku osobie – pomóc w przyjęciu przez nią orędzia Ewangelii nadziei i aby towarzyszyć jej w osiągnięciu przyobiecanej przez Jezusa „obfitości życia” (por. J 10,10). Osiąganie tej pełni nie może pomijać drogi podjętej przez samego Pana, a mianowicie, potrzeby życia w zjednoczeniu z Nim w paschalnym misterium Jego śmierci i zmartwychwstania.

Osoby, które pragną pójść za Panem „są wezwane do tego, by w swoim życiu realizowały wolę Bożą, łącząc z ofiarą Chrystusowego krzyża wszystkie cierpienia i trudności, których mogą doświadczać z powodu swojej sytuacji. Dla wierzącego krzyż jest owocną ofiarą, ponieważ ta śmierć jest źródłem życia i zbawienia”¹⁸.

Na zakończenie wyrażamy naszą głęboką wdzięczność wszystkim tym, którzy mądrze i z miłością prowadzą młodych ludzi, którzy odkrywają w sobie skłonność do osób tej samej płci: kapłanom, stowarzyszeniom duszpasterskim, rodzicom i wychowawcom. Niech Pan udzieli wam wszystkim prawdziwej mądrości i siły w zrozumieniu, wychowaniu i umiłowaniu wszystkich młodych powierzonych waszej pieczy. Przyszłość Kościoła i społeczeństwa zależy co prawda od młodych ludzi, ale pośrednio zależy i od naszych dzisiejszych działań, które pomogą tym młodym w ich drodze do „postępowania w miłości, bo i Chrystus nas umiłował i samego siebie wydał za nas” (por. Ef 5,2).

Czerwiec 2011

Tłum. i oprac. z języka ang. ks. Wojciech Surmiak
ZTMiD WT UŚ w Katowicach

¹⁸ Kongregacja Doktryny Wiary, *List do biskupów Kościoła katolickiego o duszpasterstwie osób homoseksualnych* (1986), nr 12.